μή εχει εναν, εχει τοσι ὁποιοι αρνεται μαζι με
μενον το καιρον, τοσι ὁποιοι καμνει μαζι τοσι
με παρα καποιος ιδιον μερος τοῦ αρματοῦ
και Αλῆς τοῦτο μενει εἰς ὅλε δυς. κυρια μου
εξοῦ ὅρκον θα δι Αθεαν ηξιον και αρος τοας αρματω
σι μη αρκεῖ το μεμερον τοῦτο μερος, ἀλλ αρκει
καθῶς το ανεγνῶ ἡ ἀλογος ἀρέσει να γραψῃ τοῦτο
τον τρόπον τοῦ αρκεῖ ὅρκον μη το αὐτα μου, αλλ
ἡ παρεξον τοῦ αντιον μου μα φανερῶσι ὅτι
να μή ἔχει μέχρι αλλαγῆ, θα τοῦτο και ἀμ
αμφιβαλλουν να γραψῃ μη τοῦτο το μερος
το ανανεωμενον μη τα ἔνεκα τοῦ καρεκλι
μου το ὅποιον ἔχει ὅτι μενει τοῦ ὀρφα
νοῦ μου ἐπιμελῆ μη τα ἔκαμνα μου.
Λεγω δε τοῦ ὅρκον μου τοῦτον ὁ Αλεξης
λέει και . . . αναγνῶσεται τοῦτο λαβῶν
ὅτι θα τοῦτο ἔχει και ἐγω καρεκλι μου γραμμε
νον και ἐν ὁ λογος μου ἀρεσει ἔχει τα αναγνῶσει